

HELLEVAART

Het voorheen landelijke dorp Helle mocht stilaan een voorstad genoemd worden. In de tweede helft van de vorige eeuw slokten door opgelegde fusies grotere steden omliggende gemeenten op. Dat was ook gebeurd met Helle, dat nu bij het grote Leiaarde hoorde. Met de jaren werden zowel Helle als Leiaarde drukker en dichter bevolkt, zodat na enkele decennia geen akker of weide nog de twee van elkaar scheidde. Het inwoneraantal van 'Groot' Leiaarde, dat nog andere aanpalende satellietjes zoals Mooigem, Bellewaerd, Pollevoorde, Kurke, Lisseburg en een villawijk van Luurne had opgeslokt, bedroeg 105 000 zielen. Dat mocht zich al centrumstad noemen. Leiaarde ging zelfs prat op het eerste paar verkeersvrije winkelstraten op het Europese vasteland in de gedenkwaardige jaren zestig van de vorige eeuw. Niet minder dan zeven bruggen, waaronder een bochtige voetgangersbrug met designallures, overspanden er de rivier de Leie, die vanuit Frankrijk kwam en verder het Vlaamse binnenland in stroomde, niet zonder een vrij groot eiland achtergelaten te hebben aan de noordzijde van de stad. Vanuit deze gesplitte waterloop liep er ook nog een schilderachtig kanaal naar het zuiden van de provincie.

Helle, de grootste deelgemeente van Leiaarde, telde inmiddels 20 000 inwoners. Een ervan was uit brons vervaardigd. Ze stond op een sokkel op het marktplein en vormde de navel van de gemeenschap. Ze heette Felle Verhelle en was met haar anderhalve meter (sokkel niet inbegrepen) de Bekendste Hellenaar. Met haar lichtjes vooruitgestoken rechterhand hield ze een konijn bij de oren vast. Het was duidelijk dood. Met haar linkerhand achter haar linkeroor maakte ze het bekende luistergebaar. Natuurlijk hoorde hier een verhaal bij. De Felle dook op in een mondeling overgeleverde volksvertelling, die in de loop der tijden door diverse vertolkers gestalte werd gegeven. Ze scheen op een bestaande lokale figuur gebaseerd te zijn, ene Feline Vanbelle, maar daar waren geen bewijzen van. Alleen vertelsels. Ze kwam ook in een aantal bekende sprookjes voor, soms onder een andere naam, soms in gewijzigde vorm. Felle Verhelle stond symbool voor levenslust, durf en ondernemingszin, waar soms een leugen om bestwil mee gepaard ging. Ze veroverde een centrale plek in Helle nadat de lokale schrijver Arnold Vanthomme haar anno 1919 als olijke dorpsfiguur Felle Verhelle onderdak had gegeven in een van zijn novellen. Het overgeleverde verhaal ging als volgt.

Felle Verhelle was kokkin bij meneer Dierendonck. Kokkin, maar ook koket. Ze was best tevreden met haar verschijning. Ze droeg aan elke hand twee ringen, liep graag op rode hakken en droeg in de keuken onder haar werkschort dure jurken die ze uit de stad liet komen. De leuke meid hield ook best wel van een

avondje uit. Ze proefde heel graag van het lekkers dat ze bereidde, want ze was een prima kokkin. Dat lekkers betrof zowel het vaste voedsel als de wijn uit de kelder van meneer Dierendonck. Op een dag liet hij haar weten dat er een gast op bezoek zou komen. Een lekkerbek. ‘Slacht twee konijnen,’ beval hij haar. ‘En bereid die zoals je het gewoonlijk doet. Mijn gast zal van zijn sokken geblazen worden.’ Felle Verhelle knikte verheugd. Weer een feestdis waar ze van kon proeven. Ze ging aan de slag. Maar eerst nam ze in de wijnkelder een flinke slok. Tegen valavond waren de konijnen klaar. Het rook heerlijk. Felle Verhelle kon het niet laten en plukte een mals stuk van het ene konijn. Die smakelijke hap spoelde ze door met een slok wijn. Het was zo lekker dat dit zich herhaalde keren voordeed. Wie maalde nou om een klein stukje? Een petieterig slokje? De gast kwam maar niet opdagen. ‘Ik ga kijken waar hij blijft,’ zei meneer Dierendonck. ‘Dat is goed,’ knikte Felle Verhelle. Nauwelijks was hij weg of ze bediende zich nogmaals van de wijn en het konijn. Weldra was van het eerste konijn alleen nog maar een karkas over. Ook in de fles was het peil gedaald. Na de zoveelste kelderslok begon ze aan het tweede konijn. Ook dat verorberde ze helemaal, begeleid door heerlijke rode wijn uit een tweede fles. Ze kon niet aan de verleiding weerstaan. Toen meneer thuiskwam en haar liet weten dat zijn gast er eindelijk aan zou komen, troonde ze hem mee naar de mooi gedekte tafel. Tevreden pakte hij een mes en begon dat te slijpen. Ondertussen klopte de gast aan. Felle Verhelle ging opendoen. ‘Meneer! U weet niet wat u te wachten staat!’ fluisterde ze ernstig. ‘Hoort u dat? Meneer Dierendonck wil uw oren afsnijden. Hij is zijn mes al aan het wetten!’ De gast moest niet eens zijn oren spitsen om te horen dat het waar was. Als een haas ging hij er weer vandoor. Gil-lend rende Felle Verhelle nu naar de eetkamer: ‘Meneer! O ramp! Hij heeft de konijnen gestolen!’. Meneer Dierendonck haastte zich naar de deur en riep de gast ontgoocheld na: ‘Eén! Had je er dan toch ten minste één voor mij gelaten! Eén maar! Eén maar!’ Ontzet greep de vluchtende man naar zijn beide oren en spurtte weg alsof de duivel hem op de hielen zat.

Andere bekende oorverhalen waren die van het linkeroor van Vincent van Gogh en het rechteroor van Malchus in de Hof van Olijven.

Stomme folklore, zou je denken, alleen gebaseerd op volkse fictie, maar toen de bekende hiphopzanger Janjul Haerynck in een soortement gewestelijke taal de figuur van Felle Verhelle in een ‘song’ ten tonele voerde en vertaalde als Helle’s Angel, en daarmee op de radio en een paar keer op tv kwam, stonden Helle en Felle Verhelle op de kaart. Bovendien werd er sedert de jaren zestig om de twee jaar een hedendaagse Felle verkozen, na een competitie tijdens het tweede septemberweekend tussen zeven postpuberale meisjes uit Helle die zich kandidaat gesteld hadden. Ook die HelleFellefeesten droegen wat bij

tot de bekendheid van het gegeven, zij het dan vooral in de provincie. Gedurende dat feestweekend in september sloeg het tijdelijke patriottisme toe in Helle, dat tot in de vroege jaren zeventig van de vorige eeuw onafhankelijk was geweest. Leiaarde moest het om de twee jaar wat ontgelden. Maar dat herstelde zich weer vlug. Helle werd een trouwe voorstad van de grote broer. 'We hebben elkaar nodig,' zeiden Leiaardigaards en Hellbewoners euforisch tegen elkaar bij de zoveelste pint.

Marc Hak had zijn fortuintje gemaakt met de verwerking van dierlijk vet (waar vooral de eerste lichten Marokkanen hun dagelijkse tajine mee verdienden – onderbetaald en dolgelukkig met een echte job in Westelijk Vleesland) annex verkoop van prak-, snij-, hak- en andere vleesmachines. Zoals vele Vlamelingen verkaste hij na zijn actieve loopbaan naar de Belgrimse kust, met name naar het spuuglelijke zeestadje Knoopkerke. Toch verscheen hij op regelmatige basis weer in Helle. Elke laatste maandagavond van de maand kwam hij er kaarten in café De Hort, een centraal gelegen drinkplaats met zicht op Felle Verhelle. Om de twee jaar ook deed hij mee aan de zogenaamde Stotencompetitie ter gelegenheid van de HelleFellefeesten in september: een Stoot was een ludieke publieke grap waar liefst zoveel mogelijk Hellenaars in tuinden. Het was een officiële wedstrijd, waar een geldprijs mee gemoeid was die zich in muntjesvorm in een grote blikken beker bevond. Naarmate de jaren vorderden, werden die Stoten steeds flauwer. Maar Marc Hak was nog altijd trouw van de partij, ook al ontmaskerde iedereen al bijna onmiddellijk zijn Stoot, omdat hij veel te doorzichtig te werk ging. De glorie tijden van valse zebrapaden, zogenaamde crashes met sportvliegtuigjes op daken, nieuwe munteenheden, gratis telefooncellen, Russische bezettingen van het voormalig gemeentehuis, pogingen tot konijnenplagen, nepteleviziezenders en pop-up hoppebruggen over het marktplein waren voorbij. Armoë troef, om het eens in kaartjargon uit te drukken. Marc zette niemand nog echt een hak. De nieuwe generaties Stoters deden dat evenmin. Het was tijd om die handel te dumpen, maar niemand uit de werkgroep van de HelleFellefeesten durfde dat. Niemand wou zijn naam verbinden aan het Einde der Stoten.

De dochter van Marc Hak was anderhalf decennium geleden verkozen tot Felle. Bijgevolg mocht ze twee jaar lang ambassadrice voor Helle zijn, op allerlei representaties. Het kind volgde voordracht en zangles en nog wat instrumentaal gedoe, totdat ze door de lokroep van de liefde naar de andere kant van het land verhuisde. Mia Hak verheugde Helle niet langer met haar aanwezigheid. Dat betreurde niemand: sedert haar verkiezing als Felle had ze blijkbaar alle hoogmoedcultuur in pacht. Ze begon jazzy te zijn, te scatten en verheven wartaal uit te slaan. Dat leverde haar de bijnaam Miauw op. Gelukkig voor ieder-

een bolde haar buik op en ging ze in liefdesnaam aan het uiteinde van het Belgrims grondgebied wonen.

Op een van de tweejaarlijkse HelleFellefeesten stapte Marc Hak met voorbedachten rade op voorstaddichter Attila Damman af.

‘We zouden Felle Verhelle moeten moderniseren. Dit is de eenentwintigste eeuw.’

‘Beeldhouwen kan ik niet hé.’

‘Nee nee, ik bedoel niet het beeld. We zouden eens een film moeten maken waarin Felle een avontuur beleeft. Een moderne meid met eh... ballen.’

Marc beeldde dit uit door zijn vuisten te ballen.

‘Een film?’

‘Ja. Er is geld voor. Er kan geld voor zijn. We vragen de Hellenaars zelf om mee te spelen. En de sponsors van de HelleFellefeesten. En jij kunt het verhaal schrijven, Attila.’

‘Ik zal er over nadenken.’

‘Laat wat weten.’

‘Zeg, Marc: het is toch geen Stoot hé?’

‘Nee nee. Bloedige ernst.’

‘Zeker weten?’

‘Zeker weten.’

‘En het geld? Dat kost.’

‘Het geld is er. Zal er zijn.’

De verborgen agenda van Marc Hak betrof de hoofdrol in de volksfilm. Maar hij kreeg zijn zin niet. Toen de bal aan het rollen ging en Attila met een kernploegje de eerste voorbereidingen trof, werd niet Mia Miauw aangesproken, maar wel Fienelot Walsaert, een mooie welbespraakte recentere versie van Felle Verhelle. Een nijldige Marc Hak beperkte bijgevolg zijn financiële steun tot een schrale 250 €, een beschamend bedragje in vergelijking met wat de filmploeg al her en der bijeen geschraapt had. *Er is geld voor*. Toen na drie jaar hard ploeteren de volksfilm ‘Felle, een mokkel van haar sokkel’ eindelijk ingeblikt was, met de medewerking van een zeskoppige cameraploeg die gratis werkte en talloze mensen uit Helle en Leiaarde, bleek de slechtste rol vertolkt te zijn door Marc Hak zelf. Hij had op dat ogenblik duidelijk te veel gedronken en slaagde er amper in zijn ene opgelegde zinnetje (‘Slogans moeten we hebben!’) naar buiten te persen. Bij de opnames struikelde hij voortdurend over het woord ‘slogans’. Er was bij de montage duidelijk niets aan verholpen. Integendeel.

De volksfilm ‘Felle, een mokkel van haar sokkel’, waarin middels de ontvoering van Felle Verhelle de gespannen verhouding tussen Helle en Leiaarde geëvo-

ceerd werd, was een succes. Iedereen bekte zoals hij of zij geschapen was. Geen gedoe met bekakte taal. Leve de complexloze streektongval. Alleen hoofdrol Fienelot Walsaert hanteerde een soort algemene lagelandentaal. Na de première met heuse rode loper, waarbij alle medewerkers en acteurs uitgenodigd waren, kwamen vierduizend mensen op de vier weekendvoorstellingen af. De dvd (oplage tweeduizend) was in een mum van tijd uitverkocht. Attila Damman publiceerde zijn logboek en het filmverhaal in eigen beheer op een dertigtal exemplaren en deed dit de leden van de cameraploeg cadeau. Na gedane zaken werd alles op het internet gezet. Het slotgerinkel van de kassa klonk als muziek in de oren van de filmploeg. Alleen Marc Hak blies nog af en toe een valse noot, vooral wanneer hij Attila Damman in het vizier kreeg. Maar zelfs zijn nog ijlings bedachte Stoot met nepcamera's op het marktplein en vlugschriften over privacy mislukte; met beschaamde kaken mocht hij alles weer opbergen. Hij had zijn eigen grap weer te uitdrukkelijk getelefoneerd; niemand tuinde erin.

Het Galjoen, een ondernemende club in Helle die bier, feesten, gastronomie en allerlei leuk vermaak hoog in het vaandel voerde, bestond uit vijftien leden van middelbare leeftijd. De meesten hadden een verleden in jeugdclubs of in de werkgroep van de HelleFellefeesten. Op hun evenementen kwamen honderden deelnemers af. Het Galjoen tekende onder andere voor het zomerse feest Helle-Conzee aan het begin van de vakantie op het marktplein en de tweejaarlijkse HelleFellefuiven in het leegstaande pand van brouwerij Hellebaard. Ze hadden ook een flink logistiek aandeel in de realisatie van de volksfilm. Hun plan om boven het marktplein een uitschuifbaar dak te installeren, teneinde die eeuwige Belgrimse regendreiging te bezweren, werd ondanks drie jaar lobbyen annex een ontwerpwedstrijd door de bevoegde instanties uit Leiaarde afgekeurd.

Slechts sporadisch werd een verse kracht in Het Galjoen opgenomen. Enkelens hoopten stiekem de nieuwe uitverkorene te zijn, maar de kern bleef vrij beperkt. De voorzitter en haar leden hielden de rangen gezellig gesloten. De glorie van Het Galjoen was vooral te danken aan een aantal ijverige (vooral mannelijke) werkbijeen met ervaring in de evenementenwereld en connecties plus de uitstraling van de bijenkoningin: Mitta Vreesman. Ze runde het reclamebureau Koppie-Koppie en steeg ook vrijwel wekelijks in het zadel van haar racefiets, weer of geen weer, om op de jaagpaden langsheen de Leieboorden te flitsen. Beroepshalve waren enkele bekende slogans aan haar brein ontsproten, die leuke campagnes opleverden. 'Ik smelt voor chocomel' en 'Kleren, schat? Niks van aantrekken' hadden alom gescoord. Mitta verstond ook de kunst om de kerngroep van haar club beperkt te houden. Hellenaars die zichzelf als gegadigde voor het lidmaatschap van Het Galjoen beschouwden, liet ze al naarge-

lang van het individu likkebaarden, kwijlen, sissen in hun eigen vet of meesmui-
lend op hun honger zitten. Ze had nog meer connecties dan alle werkbijen sa-
men. Twee mannen met het echtelijke statuut had ze al het nakijken gegeven.
Op haar woonboot op de Leie draafde momenteel geen teelballentorser rond.
Tenzij er kernvergaderingen van Het Galjoen plaatsvonden.

Had Marc Hak zijn kansen op het lidmaatschap van Het Galjoen verkeken door
naar het kuststadje Knoopkerke te verkassen? Zijn zucht naar die lidkaart was
bekend. Nadat er ook zo schandelijk over zijn oogappel heen gekeken was voor
de hoofdrol in 'Felle, een mokkel van haar sokkel' (*Maar ze was al te oud,
Marc!*), en ook zijn Stoot met de nepcamera's en het privacygedoe de mist in
gegaan was (*Waarom die doorzichtige schuilnamen, Marc? Je leert het nooit!*),
mepte hij de kaarten op de maandelijkse maandagavonden in De Hort dubbel-
hard op tafel neer. En hij dronk er ook weer te veel bij, maar ditmaal betrof het
geen fictie, en gebeurde het niet in naam van de verbeelding, zoals bij de film-
opnames, en zijn *slogans* bestonden alleen uit clichés die al een eeuw lang aan
kaarttafels in Vlamelingenland geroepen werden. Zodoende (*maar slecht bezig*)
sukkelde Marc Hak eind maand maart ver na middernacht met zijn auto in de
Leie – en o wonder: dat gebeurde vlak naast de woonboot van vrijgezelle Mitta
Vreesman. Modder stremde alles; zinken lukte niet. Marc kon zichzelf bevrij-
den. De wakker geschrokken Mitta ontfermde zich middels mariablauwe bad-
handdoeken over zijn badnatte vege lijf. *Wat doe jij hier nog op dat uur?*

Helle gonsde.

- Hij dacht zeker dat hij al aan zee was.
- Autootje-baden, ha ha ha!
- Hoe proper is zijn Leie nu?
- Het galjoen van Marc Verhakkeld op ramkoers!
- Vleesman zkt. Vreesman.
- Dat was een regelrechte sollicitatie!

Het had al in de kranten gestaan, maar De Hellenaar, een gratis gebust
nieuwsmagazine op 12 000 exemplaren, wijdde er nog eens een halve bladzij-
de aan. Onder de foto van Marc Haks verzopen vehikel stond een tekst waarin
onder andere de woorden 'amfibie', 'galjoen', 'crash' en 'bootvluchteling'
voorkwamen. Attila Damman had fijntjes zijn best gedaan.

De zomer denderde voorbij, als een trein geurend naar hout en teer. Ander-
maal naderden de HelleFellefeesten. Het Galjoen had, na het succes van 'De
500', nu 'De 1 000' aangekondigd: een betalend fuiffeest met drank, oesters en
muziek, € 15, dit keer in de leegstaande gebouwen van drukkerij MinnieMutte.
De firma was onlangs naar de industriezone verhuisd. Janjul Haerynck zou met

zijn inmiddels bekende groep ALYS – met dank aan radiozender StuBru – van de partij zijn. Je moest er wel rap bij zijn: ‘De 500’ had in een mum van tijd uitverkocht. Meer mochten er niet binnen. De sociale media deden hun werk. De epoëque van de affiches en zelfs de flyers was vervlogen tijd. Verbied of beperk iets, en je hebt succes. Ook de tickets voor ‘De 1 000’ gingen vlot van de hand. Zelfs de criticasters, die het geldgewin van Het Galjoen op de korrel namen – een simpel bekertje water kostte 2 euro; een grote gulp was er door de drukte al uit geklotst vooraleer het je mond bereikte –, gingen overstag. Iedereen wou erbij zijn. Nummer 1001 had pech.

Een tijdlang verkeerde Marc Hak in hevige twijfel. In het holst van de zomer hakte hij de knoop door. Hij zou niet gaan. Meer nog: hij zou een gigantische Stoot bekokstoven. Er waren nog genoeg getrouwen, oud-werknemers, mede-Stoters van weleer, ontevredenen en niet-Galjoeners die hij op kon trommelen om mee te werken. ‘De andere 1 000’, zou hij nog herhaalde keren grinnikend zeggen, in de aanloop naar het tweede weekend van september. Hij nodigde enkele van die samenzweerders begin augustus uit op zijn appartement in Knoopkerke.

‘Dat is een schitterend idee, Marc.’

‘Maar waar doen we dat?’

‘En we moeten een naam hebben.’

‘Hakke-hakke-tuut-tuut, hier komen wij!’

‘Ook iets met –oen achteraan.’

‘Pak de poen!’

‘Ha ha ha!’

‘Weet je het nog van toen we als Russen het oude stadhuis bezetten?’

‘Ons kronkelend zebrapad! Bij nacht geverfd!’

‘En die zogezegde crash van dat vliegtuigje op dat dak!’

(Bij die opmerking doemde bij iedereen onwillekeurig weer het beeld op van het verzopen vehikel van Marc Hak in de Leie).

‘Dat waren tijden, hé Marc!’

‘Ja... Ja ja...’ deed de Grote Stoter. Hij hapte nog altijd naar adem bij het woord ‘crash’.

‘En nu?’

‘Luister,’ zei Marc Hak, nadat hij van zijn streekbier had genipt en de eerste golf van enthousiasme weg was geëbd. Hij kwakte zijn glas op de salontafel neer en maakte een speerwerpgebaar.

Hak had nog een in onbruik geraakte opslagplaats uit zijn vleesverleden in Helle. Die lag redelijk dicht bij het centrum. Dicht genoeg. Voor MinnieMutte moest je immers ook een paar straten stappen. De concurrentie streed dus met

gelijke wapens wat de ligging betrof. De Harpoen toog op 3 augustus aan het werk. Oud-ondernemer Hak sprak zijn zwarte kas aan. Diverse stock americains uit de streek kregen bezoek van zijn trawanten. De oude opslagplaats werd het hoofdkwartier. Marc Hak kreeg de medewerking van Polle Demeester (garagehouder), Wally Vandevelde (kapper op rust), Liesbeth Wymeersch (had ook gekapt, nu hondentrimster), Luc Gotelaere (zelfstandig verpleger), Lou, Miel, Marc II (ook Bismarck genoemd), Peter, Josiane (oud-werknemers van Hak) en Frans Dudal (oud-commandant van de vrijwilligersbrandweer). Die handlangers brachten ieder nog wat volk mee, zodat Marc Hak tot zijn grote tevredenheid een legertje van ongeveer dertig manschappen (vrouwen inbegrepen) op de been kon brengen.

‘Een harpoen heeft weerhaken,’ orakelde hij telkens weer tot zijn volgelingen. ‘Ze zullen het voelen, die van Het Galjoen!’

Op diverse plekken in Helle (blinde muren, elektriciteitskasten, reclamepanelen, ramen van leegstaande gebouwen en huizen, bushokjes) verschenen afbeeldingen van harpoenen – haastig getekend, gespoten of geplakt. Bij sommige was in hoofdletters DE HARPOEN gekrabbeld.

In de voorpretdagen op de HelleFellefeesten circuleerden de –oenwoorden door de voorstad: galjoen, harpoen, poen, doen, pensioen. Attila Damman constateerde frequente aanwezigheid van Marc Hak.

‘Wordt het misschien te koud aan zee?’ vroeg hij aan Marc Hak. Die zat met enkele spitsbroeders aan een tafeltje in De Hort.

‘Niet te dicht hé, dicht. Of je ligt er.’

‘Zoek je de landrotten weer op?’

‘De beste stuurliu staan aan wal hé,’ pareerde Marc met een cliché van jewelste.

‘Je hebt weer dezelfde fout gemaakt, Marc. Jammer dat ik het moet zeggen.’

‘O ja?’

‘Harpoen rijmt uitdrukkelijk met galjoen hé, vind je ook niet? Het is weer o zo doorzichtig.’

‘En dan? Wat heb ik daarmee te maken?’

‘Je bent toch een zeebonk uit Knoopkerke? Dat jargon... Dat kan maar uit jouw brein... eh... uit jouw mond komen. En we zijn weer september.’

‘Beroepsvorming, mislukt dichtertje. Ga maar rijmpjes maken.’

‘Ja: doen, oen!’ riep een handlanger.

‘Dàt is pas een rijm!’

‘Ha ha ha!’

Jolijt alom aan het Hak-tafeltje. Attila Damman probeerde sportief te glimla-

chen.

‘De firma Hak beleeft weer haar jaarlijkse reanimatie,’ zei hij, zich tot Franka achter de toog wendend. Die produceerde haar vermaarde middenstandersglimlach, zonder ja te knikken of nee te schudden, waardoor iedere caféganger uit de voorstad De Hort bleef frequenteren, naast andere drenkplaatsen met een specifiek etiket. De Hort was immers de navel van Helle, met frontaal zicht op Felle Verhelle. Iedereen kwam er. Jong of grijs. Daar diende begrip te heersen voor alle partijen, tolerantie, mededogen. Daar werd met passionele pinten geklonken op verstandshuwelijken en wapenstilstanden tussen jong en oud, man en vrouw of tussensoort, Hellbewoner of Leiaardigaard.

En toen braken de zoveelste HelleFellefeesten aan. Helle werd overspoeld door avondmarktgangers en feestvierders. 1 000 uitverkorenen (in totaal goed voor € 15 000) haastten zich op die ‘bewuste’ vrijdagavond rond 22 uur naar de hangar van voormalige drukkerij MinnieMutte. Het was een drukkend hete indian summer dag. De heksen van de herfst waren heel in de verte met hun bezems in de weer om de eerste krokante bladeren op te ruimen. Maar het was vooral zweten geblazen. *Wat moet een mens in godsnaam aandoen?* 485 vrouwen hadden minutenlang voor hun kleerkast of spiegel geaarzeld. De broeierige feesthal wemelde aldus van de blote rug-V’s en de borstgleuven. De lokale kunstenaar Bert Swyngedouw – een specialist in trompe l’oeil – had de hangar aangekleed met 1 000 konijnenafbeeldingen in allerlei variaties. De hoeveelheid en de repetitie maakten indruk, zoals bij Andy Warhol. Voorzitster Mitta Vreesman arriveerde op haar racefiets – ze had het voorrecht zich in de coulissen van de chill- en vipruimte te douchen en ‘om te kleden’. Toen ze weer tevoorschijn kwam, cirkelden de mannen om haar heen als dazen om een paardenvijg. Sommigen verlieten er zelfs de oesterbar-met-volkschampagne voor.

Verkenner van De Harpoen hielden zich in de omgeving op. Ze konden gebruik maken van de grote drukte bij MinnieMutte – ze gingen op in de massa. Via een grote voortent werden de gasten naar binnen geleid. Omwille van de nazomerse hitte werden enkele zijflappen van de toegangscorridor omhoog gerold. Aan twee checkpoints werden de tickets gecontroleerd. Daarachter gebeurde de bonnenverkoop in verband met liquide en vast voedsel. Gewapend met deze *intelligence* keerden de verkenner terug naar het hoofdkwartier van De Harpoen. Daar was een kleine toog geïnstalleerd, waaromheen een dertigtal trawanten zich hadden verzameld. Ze waren allen gehuld in stock american camouflagekleden. Overal slingerden neppeweren en speelgoedrevolvers rond. Sommige samenzweerders moesten er wel van overtuigd worden dat ridderen Star Trek-onderdelen hiermee vloekten. Er liep zelfs even een Romein in een

tweedehandse Amerikaanse legerbroek rond, gewapend met een plastic licht-sabel.

‘Het is geen carnaval hé, Bismarck!’ (hondentrimster Liesbeth)

‘Ja: spaar dat maar voor de stoet in februari!’ (handlangster Josiane)

‘Zeg Miel, in Rome zouden ze raar kijken als ze u zo zagen!’ (oud-commandant Frans)

‘We moeten geloofwaardig overkomen hé!’ (aanvoerder Marc Hak)

‘Ja, we zijn huurlingen die een inval doen. Geen ruimtereizigers of tijdcapsule... eh... dingetjes.’ (garagehouder Polle Demeester)

‘Science friction, bedoel je.’ (trawant Lou)

‘Fiction, het is fiction.’ (zelfstandig verpleger Luc Gotelaere)

‘Help me eens met die riem hier. Ik hang mezelf bijna op!’ (handlanger Peter)

‘Verpleger gevraagd!’ (Josiane)

‘Fictie... Frictie... om het even. Als ze er maar in lopen.’ (kapper Wally in ruste)

‘Het is wij die erin moeten lopen!’ (Marc Hak)

‘Eh?’ (Bismarck)

‘In die tent! Snappie pappie?’ (Marc Hak)

‘Ha ha!’ (Vrijwel allen)

‘Er wordt weer geklopt.’

‘Ze hebben licht gezien.’

‘Niemand binnenlaten!’

‘Hoe laat is het?’

‘Tijd voor nog een slok.’

‘En dan gaan we dat Galjoen doen zinken!’

Marc Hak hief zijn harpoen hoog ten hemel.

Helle en zijn drenkplaatsen plus feesthonken barstte uit zijn voegen. In De Hort was het debiet aan bier zo hoog dat Franka haar hulpjes geregeld de vloer moest doen dweilen – even vlug de lap eroverheen, tussen het bos van benen door. Er ontwikkelde zich immers telkens weer een glijbaan van feestnat, waardoor feestvierders wel eens onverwacht horizontaal gingen. In en rond de andere drankholen was het ook van dat. Buiten ontwikkelden zich Ensoriaanse en Breugheliaanse taferelen. Groen Helle kreunde einde zomer onder een blitzkrieg van bekertjes, glasscherven, sigarettenpeuken, frietverpakkingen, lege flessen en ongelezen flyers.

Waar waren de gedachten van Marc Hak toch gebleven?

Had hij dan haksel in zijn kop? Zaagsel?

En waar was de politie? Het leger?

Wanneer ze er moesten zijn?

In deze tijden!

Had die Hak dan gedacht dat hij met zijn troep ongeregeld met valse wapens zomaar de straat op kon? Dat zowel in de feeststraten, waar het barstte van het volk, als in de feesthonken, waar het nog meer barstte van het volk, de mensen zich zouden laten doen?

Het werd een hellevaart voor de trawanten van De Harpoen. Een slachtpartij. Er was immers ook een flink gehalte aan ongeregeld volk op de been. Beschonken. Verblijd. Euforisch. Kom in deze toestand dan maar eens een legertje tegen, geschminkt als gothic clowns, gehuld in camouflagekleden, gewapend met speelgoedgeweren en voorafgegaan door een legerlul met een harpoen in de aanslag. *Ze vroegen er om.* De Harpoen-Stoters kregen het al na honderd meter in hun zijstraat zwaar te verduren. Ze waren ondanks hun zware schmink herkend. *Hak! Het is Hak!* Als stieren in Pamplona werden ze de hoofdstraat in gejaagd, terwijl gillend feestvolk in paniek opzij sprong of wegdook, in de waan *dat het zover was.* Anderen toverden eensklaps boksbeugels, slaghouten en zelfs een enkel echt mes te voorschijn. Jan-met-de-pet, Piet-uit-de-polder, Mie Katoen en Housecooking Sally plus nog tientallen anderen schopten en sloegen en mepten en gooiden wild in het rond, terwijl een verbijsterde Marc Hak brullend met zijn bende richting MinnieMutte vluchtte, want terugkeren was geen optie: er had zich in de slipstream van de gedwongen opmars een nog grotere bende gevormd dan aan de kop van de Harpoen-troep. De Stoters waren de pas afgesneden. De harpoen – het symbool van het regiment – belandde met een dwaze salto in een hotdogkraam, waar het handvat en de weerhaken ogenblikkelijk smolten. De rest krulde impotent op. De brave vleesverwerkers deinsden geschrokken achteruit. Reeds lagen ook enkele Harpoeners kronkelend op de grond, de helm van het hoofd gerukt. Ze kregen slaag met hun eigen plastic wapens of met hardere voorwerpen van zij die dachten dat het menens was.

‘Maar het is een Stoot, stommelingen!’

‘Een Stoot!!’

‘Een Stoot!!’ papegaaiden zelfs zij die nog nooit van een Stoot gehoord hadden.

‘Stoten!’

‘Doorstoten!’

Aan de Galjoen-biotoop draaiden zich honderden gezichten ontzet om in de richting van aanzwellend rumoer, lawaai, geschreeuw, geweld. *Wat was dat !?* Een stampede van beschilderde krijgers en uitzinnig feestvolk naderde MinnieMutte. Daar golfd en ogenblikkelijk ola’s van paniek door de gelederen. De oesterbar sneuvelde. Gillend volk gulpte door de opgeslagen flappen van de voortent naar buiten. Achteraan in de zaal kraakten de coulissen van de chill-

en vipruimte onder de stuwning van een plotse stroom vluchtelingen. De 1 000 probeerden ijlings hun vege lijf te redden.

Parijs!

Zaventem!

Nice!

‘Stoot! Het is een Stoot!’ riep Mitta Vreesman nog. Maar toen ze de bende van dichtbij zag, en een mes zag blikkeren, en een knuppel zag zwaaien, en bloed zag vloeien, en ze de collectieve grimmigheid van zowel de opgejaagden die spitsroedes liepen als de flankaanvallers voelde, dook ze gillend achter de omgevallen oesterbarricade. Marc Hak kukelde op hetzelfde ogenblik over de drankbonnentafel en brak tegelijkertijd een sleutelbeen, een arm en een echt been. De rest van zijn invasiepeloton stormde de vernieling in, pijnlijk vertraagd door tafel- en stoelpoten, bloembakken, sierzuilen, gekartelde schelpen en oestersnot.

Het kan overal gebeuren.

We zijn hier met 1 000.

Waar is de politie!?

Waar blijven al die antiterreurgasten??

Op het marktplein stond Felle Verhelle de situatie wezenloos te bekijken, één hand achter haar linkeroorschelp. Haar dode konijn was rood gekleurd. Het droop van het vals bloed.

Vanuit Leiaarde naderden blauwe zwieplichten. De antiterreurbrigade was op komst. Omstreeks middernacht mocht burgemeester Ypsilon van Leiaarde aan de pers uitleggen dat het gevaar ‘niet nabij, niet waarschijnlijk, maar wel denkbeeldig was geweest’.

Balans van de vreselijke inschattingsfout van ex-vleesman Marc Hak: vier doden (twee vertrapt, één hartinfarct, één oesterallergie), elf zwaargewonden, zeventenzestig lichtgewonden, een halve kilometer ravage aan kraampjes en stalletjes, aanzienlijke materiële schade en een abrupt einde aan de zoveelste HelleFellefeesten. Ook de traditie van de Stoten in Helle sneuvelde in deze smurrie van feestnat, bloed, scherven en oestersnot. De driewerf gebroken Hak betaalde ettelijke schadeclaims en trok zich definitief terug in rimpelstadsje Knoopkerke aan de Belgrimse kust.

Helle stond andermaal op de kaart.

En hoe.